

מסורת הש"ס

(א) נלקמן כד: ר"ה לד:; (ב) נ"ל כד: חו"ס ד"ה אלא; (ג) והכא, ד' ואיתמא רב יהודה עד פרסה כ"ל רש"י, (ד) חוספא פ"ב ה"ט, (ו) נטעות הדפוס וצ' הנוסחא בעין יעקב; (ז) שנת כב, (ח) ונב דריה כ"ל ור"ס כשאלמות פ' וכן איתא לקמן כד:; (ט) הן דריס כד"ס ל' קודם ה' דר' יעקב בר אבא. רש"י, (י) ד"ס שלא אחר ד"ס ואחוזן.

תורה אור השלם

1. לכן כה אֶעֱשֶׂה לָךְ יִשְׂרָאֵל עֶקֶב בִּי וְאֵת אֶעֱשֶׂה לָךְ הַבּוֹן לְקִרְיַת אֱלֹהֶיךָ יִשְׂרָאֵל:

עמוד י ב
שְׁמוֹר רִגְלֶךָ כַּאֲשֶׁר תִּחַךְ אֶל בֵּית הָאֱלֹהִים וְקִרְבּוֹ לְשִׁמְעַם מִתַּת הַכְּסִילִים וְגַם בִּי אֵינָם יוֹדְעִים לַעֲשׂוֹת רָע:

הגהות הב"ח

(א) גמ' איכא דמתני לה במתנייתא וכו' אמר רב זבד אמר רב יהודה עד פרסה:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שהרי וכו' שםבבבין עוממה באהל המת. כדאיתא גמ' דף ג ע"ב:

מוסף תוספות

א. בחו"ס ר"ש כתב, אבל אם לא היה [נחשב] אורד שלהם לא היה מציל באהל המת מידי דהוי אאשכולין שנכלין בטיט דאמר' בפ"ק דובחים שאין ניצולין באהל המת.

רב ניסים גאון

פבין קטנים מצילין באהל המת. עיקרה בסיפרי (פרשת חקת). וכל כלי פתוח בכלי חרש הכתוב מדבר מה ת"ל פתוח ואפילו כל שהוא באהל (והואיל והוא) [וחוץ] טמא באהל המת לפיכך אם יהיה מוקף בצמיד פתול מציל על מה שכתובו כדמפרש החם נמי וכל כלי פתוח מיכן אמרו כלים מצילין בצמיד פתול באהל המת ואמרו עוד טמא הוא אין ת"ל הוא אלא הוא שציל על עצמו ורשבת בפ' אמר רבי עקיבא (דף טז) וכבבא קמא בפ' כיצד הורגל מועדת (דף כה) גרסי' תניא מפץ במת מגין ודין הוא ומה פכין קטנים שטהורין בוב טמאין במת:

דמר סבר. כל המפסיק בתפלתו אם

לראש כדאמרין גבי ק"ש לקמן בפירקין (דף מד:) וצושה קא מיפלגי הכא: **האי אם שהה אם לא שהה מיצעי ליה.** במילתא דרצ

חסדא ורצ המנונא מיצעי ליה לאפלוגי צין שהה ללא שהה ומדלא אפליג שמע מינה אפילו בדלא שהה **קאמר: גברא דחויא הוא.** כשהתחיל להתפלל והיה לריך לנקציו דחוי הוא מלהתפלל הלכך מה שהתפלל אינה תפלה וחוזר לראש: **ומר סבר גברא חויא.** אע"פ שאינו יכול להמתין עד סייסיס תפלתו תפלה ראויה היא מה שהתפלל קודם שמתיה: **ועד כמה.** יכול להעמיד עצמו מנקציו שיהא מותר להתחיל בתפלה: **איכא דמסני.** להאי כמה דברים אמורים במתניתא גופא ולא משמעתא דרצ זבד ורב יהודה וכו' איירי אינהו דשיעורא הוא דאיירי: **שמור עצמך שלא תחטא.** ותלטרך רגלך ללכת אל בית האלהים להציא חטאת: **הוי קרוב לשמוע.**

תשובה כהכאם קרבנך מתת אותו ככסילים בלא תשובה: **שמור נקציד.** מצינ רגליך כמו להסך את רגליו (שמואל א כד) שמור נקציד שלא יפייחו: **צום הכסא קדוּע.** שיש צו לואה וכל צמי כסאות שנגמרא על פני השדה הס בלא חפירה: **עראי.** שזה מתחיל עכשיו לעשותו צית הכסא: **חולץ ונפנה לאחור.** ויאלחו תפילין צידו כדאמרין לקמן ונקצוע נמי אוחוזן צידו אלא שריך לחלץ כרחוק ד' אמות שצומן שהס בראשו הס בצלוי וגנאי הדבר: **מהו שיכנס כחפיליו.** כשהן בראשו קאמר: **שמא יפנה כהן גדולים: בחורים הסמוכים לציס הכסא.** לפנים מן הגדר בשדה שהוא נפנה צה נותנן בחורים שצכותל:

בחורים הסמוכים לנשות הרצים. חורי כותלי ממזיות השדה שאין עכברים מצוינן בנקוסו הילוך בני אלס והוא יכנס לאחוריה הגדר לפנות: **גוללן.** צרעות שלהן: **י' שלא טאא לצועה.** שיש צה קדושה שהרי כהן הוא קושטן ונקשר נראה צעשייתו כמין דל"ת על סס אחת מאומיות של שדי והשיצין עשויה צכותלי הקצצה החילונה והיו"ד עשויה בראש לצועת תפילין של יד ורצועה קטנה מאד כפוף ראשה ונראית כמין יו"ד: **ואוחוזן בימינו.** שלא בצגדו כדי שלא יפלו: **ציום.** כשהוא חוללן בשציל צית הכסא גוללן כמין ספר כדאמרן: **ונלילה.** כשהוא חוללן צציתו על מנת להצניע עד הצקר: **עושה להס כים טפה.** דחללו טפה דחשיב הכלי אהל להפסיק ציום לקרקע: **לא שנו.** דצעי טפה אלא ככלי שהוא כליין. כים העשוי לצרכן דכליין קרוב להיות צטל אלסס הילכך צעינן דצר הניכר שיהא חוץץ צצפניהס: **שהרי פכין קטנים מצילין.** צהיקף נמיד פתיל צאהל המת ואף על גצ דלא הוו טפה חייצי: **אמר הואיל ושרונוו רבנן.** לאוחוזן צידו משום שמירתמן:

ננטרן

כי הוה נקיט ספרא דאגדתא

מי שמתו פרק שלישי ברכות

כג.

חיישינן שמא יפנה בהן ואסור. ודוקא צצית הכסא קצוע חיישינן שמא יפנה כהן אצל צצית הכסא עראי שאין רגילים לפנות סס מותר להשתין כהן ולא חיישינן שמא יפנה כהן והא דתניא לקמן לא ישמין כהן אפילו צצית הכסא עראי היינו דוקא כשאוחוזן צידו דחיישינן שמא ישפסף כהן הנילווצות אם יפלו מים על רגליו או יגע צאהמה: **שהרי פכין קטנים מצילין באהל המת.** ועל כרחך מנטעס אויר הוא דאי לית צהו" אויר כלל לא היו מצילין דהוי כמו אוכלין שנצנן צצטיט ע"שמצקלין עוממה צאהל המת: דצריס

גברא חויא הוא ותפלתו תפלה תנו רבנן צ"הנצרך לנקביו אל יתפלל ואם התפלל תפלתו תועבה אמר רב זבד ואיתימא רב יהודה לא שנו אלא שאינו יכול לשהות בעצמו אבל אם יכול לשהות בעצמו תפלתו תפלה ועד כמה אמר רב ששת צעד פרסה איכא דמתני לה (ב) אמתניתא במה דברים אמורים כשאין יכול לעמוד על עצמו אבל אם יכול לעמוד על עצמו תפלתו תפלה ועד כמה אמר רב זבד (ב) (ג)עד פרסה אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן צ"הנצרך לנקביו הרי זה לא יתפלל משום שנאמר י"הכון לקראת אלהיך ישראל ואמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן מ"ד צשמור רגלך כאשר תלך אל בית האלהים שמור עצמך שלא תחטא ואם תחטא הבא קרבן לפני וקרוב לשמוע (ד) (דברי חכמים) אמר רבא הוי קרוב לשמוע דברי חכמים שאם חוטאים מביאים קרבן ועושים תשובה מתת הכסילים [זבח] אל תהי ככסילים שחוטאים ומביאים קרבן ואין עושים תשובה כי אינם יודעים לעשות רע אי הכי צדיקים יניחו אלא אל תהי ככסילים שחוטאים ומביאים קרבן ואינם יודעים אם על הטובה הם מביאים אם על הרעה הם מביאים אמר הקב"ה בין טוב לרע אינן מבחינים והם מביאים קרבן לפני רב אשי ואיתימא רב חנינא בר פפא אמר שמור נקביך בשעה שאתה עומד בתפלה לפני. תנו רבנן צ"הנכנס לבית הכסא חולץ תפיליו ברחוק ד' אמות ונכנס אמר רב אחא בר רב הונא אמר רב ששת לא שנו אלא בית הכסא קבוע אבל בית הכסא עראי חולץ ונפנה לאלתר וכשהוא יוצא מרחיק ד' אמות ומניחן מפני שעשאו בית הכסא קבוע איבעיא מים רבינא שרי רב אדא בר מתנא בתפילין לבית הכסא קבוע להשתין מים אסור רבינא שרי רב אדא בר מתנא ר' אסר אתו שיילוה לרבא אמר להו אסור חיישינן שמא יפנה בהן ואמרי לה שמא יפיה בהן תניא איךך הנכנס לבית הכסא קבוע חולץ תפיליו ברחוק ד' אמות ומניחן בחלון הסמוך לרשות הרבים ונכנס וכשהוא יוצא מרחיק ד' אמות ומניחן דברי בית שמאי ובית הלל אומרים אוחוזן בידו ונכנס ר"ע אומר אוחוזן בבגדו ונכנס בבגדו ס"ד זימנין מישתלי להו ונפלי אלא אימא אוחוזן בבגדו ובידו ונכנס ומניחם בחורין הסמוכים לבית הכסא ו"לא יניחם בחורין הסמוכים לרשות הרבים שמא יטלו אותם עוברי דרכים ויבא לידו חשד ומעשה בתלמיד אחד שהניח תפיליו בחורין הסמוכים לרשות הרבים ובאת זונה אחת ונטלתן ובאת לבית המדרש ואמרה ראו מה נתן לי פלוני בשכרי כיון ששמע אותו תלמיד כך עלה לראש הגג ונפל ומת באותה שעה התקינו צשיהא אוחוזן בבגדו ובידו ונכנס תנו רבנן בראשונה היו מניחין תפילין בחורין הסמוכין לבית הכסא ובאין עכברים ונוטלין אותן התקינו שיהו מניחין אותן בחלונות הסמוכות לרשות הרבים ובאין עוברי דרכים ונוטלין אותן התקינו שיהא אוחוזן בידו ונכנס אמר רבי מיאשא צבריה דריב"ל הלכה גוללן כמין ספר ואוחוזן בימינו כנגד לבו אמר רב יוסף בר מציומי אמר רב נחמן ובלבד צשלא תהא רצועה יוצאת מתחת ידו טפח אמר רבי יעקב בר אחא אמר רבי זירא צלא שנו אלא שיש שהות ביום ללבשן אבל אין שהות ביום ללבשן עושה להן כמין כים טפח ומניחן צ"אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן ביום גוללן כמין ספר ומניחן בידו כנגד לבו ובלילה עושה להן כמין כים טפח ומניחן אמר אביי צלא שנו אלא בכלי שהוא כליין אבל בכלי כליין אפילו פחות מטפח אמר מר זוטרא ואיתימא רב אשי תדע שהרי יפכין קטנים מצילין באהל המת ואמר רבה בר בר חנה כי הוה אולינן בתריה דרבי יוחנן כי הוה בעי למיעל לבית הכסא הוה יהיב לן כי הוה נקיט תפילין לא הוה יהיב לן אמר הואיל ושרוניהו רבנן ננטרן

עין משפט
נר מצוה

נח א מיי פ"ד מהל' תפלה הלכה י' סמג עשין יט עוש"ע אר"ח סימן קד סעיף ה':

נב ב ג מיי סס ה"י סמג סס עוש"ע אר"ח סימן צב סעיף ה':
ס ד מיי וסמג סס עוש"ע סס סעיף א ג:
סא ה ו מיי פ"ד מהל' תפילין הלכה י' סמג עשין כב עוש"ע אר"ח סימן מג סעיף ה' (רב אלפס כאן וסב"ל תפילין דף עה):
סב ז מיי וסמג סס עוש"ע סס סעיף ה':

[ח מיי סס]:

סג ט י ב מיי וסמג סס טור שר"ע סס סעיף ה':

סד ל מ מיי סס הלכה יט סמג סס עוש"ע סס סעיף ו:

נ [מ מיי פ"ד מהל' עוממה מת הלכה ג]:

רבינו תנאל

בית הכסא קבע. פירוש, מקום שהוכן ליפנות בו בני אדם לנדרים וכל שכן להשתנה. מדרון. קום שהמים נמשכין ויורדין ואינן נקניןן [נקרין] ולא נכלעו במקומן. ובית הכסא ארעי. מקום שנדרמן לאדם בהליכתו (מפנה) [נפתח] שם או השתין בו מים. [אבעיא להו מהו שיכנס ונכלעו במקומן. ובית הכסא קבוע להשתין מים וכו'. וקיי"ל דלא יכנס אדם בתפילין לבית הכסא קבע אפי' להשתין מים]. התרתן לך כאן קבוע אסורוי לך כאן בית הכסא ארעי. פ', רבבית הכסא קבוע אסור להניחם בראשו, אבל בידו שרי דליכא לימיחש לניצוצות ולשפסף. ולהפך בבית הכסא ארעי שהמקום קשה, שאסור לאוחוזן בידו משום ניצוצות אלא מניחם בכיסם, אבל מותר כשהוא בראשו ואין צריך לחלוץ רק שיכסה אותם. א"ר יצחק הנכנס לסעודת קבע חולץ תפיליו ואחר כך נכנס ופליגא דר' חייא דא"ר חייא מניחן על שלחנו וכן הדור לו. כל היכא דאיכא כהאי גונא בתלמוד ופליגא דפלוני קיי"ל כחולק, הלכך קיי"ל כר' חייא.

עין משפט ונר מצוה

כג:

ננטרן. ישמרוני אכניסם עמי וישמרוני מן המזיקין: לא יאחזו צידו וכו' ויספנל שאין דעתו מיושבת עליו במפלה שהרי לבו תמיד עליהן שלא יפלו מידו: ולא יישן כהן. ° שמא [וא] יפית: הרי אלו כיוצא בהן. לענין מפלה שדולג עליהן שלא תפול הסכין ותזיקנו והקערה משפך והמעוט יאבדו והככר יטונף: לים הלכסא כי הא מפניסא. דקתני לא ישמין במפילין: דבית שמאי היא. דאמרי לעילי' מניחן בחלון הסמוך לר"ה ולא יכניסם צידו ויכנס: דאי ב"ה. הא אמרי לעילי' אוחזן צידו ויכנס: ביום הכסא עראי. כגון להשמיץ שאין אדם הולך

דברים שהתרתי דָךְ כאן בו'. ולא צעי לשנויי דברים שהתתי לך בבית הכסא עראי אסרתי לך בקבוע דאסור לפנות בגדולים והתפילין צראשו אכל להשמיץ מותר משום דלא אשכחן צברייתא אכל הך דטפח וטפחיים אשכחן ליה צברייתא צהדיא הר"ר יוסף: והא

לית הלכתא כי הא מתניתא דב"ש היא דאי ב"ה השתא בית הכסא קבוע שרי בית הכסא עראי מיבעיא מיתבי דברים שהתתתי לך כאן אסרתי לך כאן מאי לאו תפילין אי אמרת בשלמא בית הלל התתתי לך כאן קבוע אסרתי לך כאן בית הכסא עראי אלא אי אמרת ב"ש הא לא שרו ולא מידי כי תניא ההיא לענין טפח וטפחיים דתני חדא כשהוא נפנה מגלה לאחריו טפח ולפניו טפחיים ותניא אידך לאחריו טפח ולפניו ולא כלום מאי לאו אידי ואידי באיש ולא קשיא כאן לגדולים כאן לקטנים ותסברא אי בקטנים לאחריו טפח למה לי אלא אידי ואידי בגדולים ולא קשיא י"הא באיש הא באשה אי הכי הא דקתני עלה ו^א זהו ק"ו שאין עליו תשובה מאי אין עליו תשובה דרכא דמילתא הכי איתא אלא לאו תפילין ותיובתא דרבא אמר רב ששת תיובתא מכל מקום קשיא השתא בית הכסא קבוע שרי בית הכסא עראי לא כל שכן הכי קאמר יבית הכסא קבוע דליכא ניצוצות שרי בית הכסא עראי דאיכא ניצוצות אסרי אי הכי אמאי אין עליו תשובה תשובה מעלייתא היא הכי קאמר הא מילתא תיתי לה בתורת טעמא ולא תיתי לה בק"ו דאי אתיא לה בתורת ק"ו זהו ק"ו שאין עליו תשובה: ו^ב ת"ר י'הרוצה ליכנס לסעודת קבע מהלך עשרה פעמים ד' אמות או ד' פעמים י' אמות ויפנה ואח"כ נכנס אמר ר' יצחק הנכנס לסעודת קבע חולץ תפיליו ואח"כ נכנס ופליגא דר' חייא דא"ר חייא י'מניחן על שלחנו וכן הדור לן ועד אימת אמר רב נחמן בר יצחק ו^געד זמן ברכה תני חדא צורר אדם תפיליו עם מעותיו באפרקסותו ותניא אידך לא יצור לא קשיא הא דאזמניה הא דלא אזמניה ו^דדאמר רב חסדא י'האי סודרא דתפילין דאזמניה למיצר ביה תפילין צר ביה תפילין אסור למיצר ביה פשיטי אזמניה ולא צר ביה צר ביה ולא אזמניה שרי למיצר ביה זווי ולאבבי דאמר ו^ההזמנה מילתא היא אזמניה אע"ג דלא צר ביה צר ביה אי אזמניה אסור אי לא אזמניה לא בעא מיניה רב יוסף בריה דרב חונניא מרב יהודה מהו שיניח אדם תפיליו תחת מראשותיו יתחת מרגלותיו לא קא מיבעיא לי שנוהג בהן מנהג בזוין כי קא מיבעיא לי תחת מראשותיו מאי א"ל הכי אמר שמואל י'מותר אפילו אשתו עמו מיתבי לא יניח אדם תפיליו תחת מרגלותיו מפני שנוהג בהם דרך בזוין אבל מניחן תחת מראשותיו ואם היתה אשתו עמו אסור היה מקום שנבזה ג' טפחים או נמוך ג' טפחים מותר תיובתא דשמואל תיובתא אמר רבא אע"ג דתניא תיובתא דשמואל הלכתא כוותיה מ"ט כל

מי שמתו פרק שלישי ברכות

נעשה המקום הזה בית הכסא תחלה: נעשה המקום הזה בית הכסא תחלה: שהספי לך כאן. בבית הכסא קבוע: אסרתי לך כאן. בבית הכסא עראי: מאי לאו תפילין. שאמרו בית הלל אוחזן צידו ויכנס בבית הכסא קבוע ולהשמיץ בהם אסרו כדמפרש טעמא לקמן: הא לא שרו. בבית הכסא קבוע: כי תניא ההיא. לאו לענין תפילין תניא אלא לענין גלוי טפח וטפחיים לגדולים אינו מגלה אלא טפח ולקטנים מגלה טפחיים ועלה קאי גלוי טפחיים שהתמתי לך כאן אסרתי לך כאן: לאחריו טפח. ולא יותר משום נגיעות: ולפניו טפחיים. משום קילוח מי רגלים

הנחזין למרחוק: מאי לאו כו'. והיינו דקאמר לעיל דברים שהתמתי לך בבית הכסא עראי אסרתי לך בקבוע: אלא אידי ואידי בגדולים. וממוך שהוא דוחק עצמו לגדולים הוא צא לידי קטנים הלכך צאש מלאחריו טפח ומלפניו טפחיים וצאשה מלפניה ולא כלום והכי קאמר הא דלעיל דברים שאסרתי לך צאשה התמתי לך צאש: אי הכי דלענין טפח וטפחיים קתני דברים שהתמתי לך כאן אסרתי לך כאן: הא דקתני עלה. כסיפא דידה חה הוא ק"ו שאין עליו תשובה צדצר הזה יש לך להשיצני ק"ו ואין לי עליו תשובה להחזיר לך אי אמרת בשלמא בתפילין קאמר וכדאמרינן וצ"ה היא היינו דקתני דיש כאן להקשות קל וחומר השמא בית הכסא קבוע שרי בית הכסא עראי מיציעא ואין לי תשובה להשיצך עליו אלא אי אמרת לענין טפח וטפחיים מאי ק"ו יש להקשות כאן: אורחא דמילתא הכי הוא. שהאש צריך לגלות לפניו ולא האשה: פיוצתא דרבא אמר רב ששס. דאמר בית שמאי היא ולא בית הלל דאש כן לא משכחמי מידי לאזקמה הך צרייתא דקתני מאי שהתמתי לך כאן אסרתי לך כאן: דליכא ניצוצות. שהיא צריך לשפשפן

צימיו מעל רגליו: בית הכסא עראי. לקטנים: דאיכא ניצוצות. הניחזין על גבי רגליו ואמרינן במסכת יומא (דף ג.) מנזה לשפשפן שאסור לאדם שינא צניצוצות שעל גבי רגליו שמא יראה ככרות שפכה ונמנא מניחא לעז על בניו שהם ממזרים הילכך אי אפשר לאחוז תפילין צידו: הא מילתא. דתפילין בבית הכסא עראי וקבוע: סיסי לה צבורס טעמא. להתיר בבית הכסא קבוע את האסור בבית הכסא עראי משום טעמא דניצוצות: דאי אסיא לה צבורס ק"ו. לומר דין הוא להקל בבית הכסא עראי קל ולהחמיר בבית הכסא (א) חמור ולא תזול בתר טעמא אלא בתר חומרא וקולא ואנן עבדינן איפכא אין לי עליו מה להשיצך שאין לי למנאש שיהא בשום מקום בית הכסא עראי חמור מן הקבוע שאוכל להשיצך אם התמתי בקבוע שהוא קל בדצר פלוני נתיר בשל עראי שהוא חמור זה אכל טעמא איכא למאי דעבדינן דהכא איכא ניצוצות והכא ליכא ודבר זה לאו קל וחומר לא קל ולא חמור: הניכנס לסעודס קצע. וגנאי הוא שינטרך לנקציו בתוך הסעודה: מהלך עשרה פעמים כו'. ובכל פעם ופעם צודק עצמו ויושב אולי יוכל להפנות שההליך מוריד הגדולים לנקב: חולץ תפיליו. שמא ישתכר בסעודה ויתגנה בתפיליו: וכן הדור לו. שיהו מזומנים לו ויחזור ויניחם בשעת צרכה: צאפרקסותיה. סודר של ראשו: עם מעותיו. לא עם המעות ממנש אלא שני קשרים זה אצל זה: ה"ג הא דאזמניה הא דלא אזמניה. להביא סודר לתפילין דכיון דאזמניה שוב אסור לצור כו מעוט מאחר שהקלו לך: לר ביה. אי אזמניה אין אי לא אזמניה לא קדיש ושרי למינר ביה דהכי תניא צהדיא צסנהדרין (מח:) הניח כו תפיליו יניח כו מעות: ולאציי דאמר הזמנה מילתא היא. גבי אורג בגד למת צסנהדרין צפרק נגמר הדין (ד' מז): מהו שיניח תפיליו תחת מראשותיו. צלילה כשהוא ישן: אם היה מקום גבוה ג' טפחים. למעלה מראשותיו ועליו נותן התפילין או למטה מראשותיו יוצא מקום מן המטה: כל

מסורת הש"ס

(א) סוכה מא: (ב) גשס כו:,(ג) (ב"מ כה:,(ד) שנת פג:, (ס) צסנהדרין מח:, (ז) גשס מז: מח. מונילה כו: מנחות לד:,(ז) (ז"ע"א),(ח) גשס:,(

◀◀

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה דלי אמא וכו' בבית הכסא קבוע חמור:

◀◀

גליון הש"ס

רש"י ד"ה ולא יישן בהן שפא ופיח. עיין סוכה ד' כו ע"א וז"ע:

◀◀

הגהות הגר"א

(א) רש"י ד"ה ולא יישן בהן שפא שיל. כז"ל:

◀◀

מוסף רש"י

ולא יישן בהן. שמא יפלו מידו, והכי אוקימנא ליה צהשן (סוכה כו.) דהא דקתני לא קצע ולא ארעי צננקיע ליה צדיה (שם מח:). אזמניה ולא צר ביה. הזמנה לאו מילתא היא (פסחודין מח:). צר ביה ולא אזמניה. אקראי צעלמא הוא (שם).

◀◀

רב ניסים גאון

ולאבבי דאמר הזמנה מילתא היא, עיקר דבריו של אבבי במס' סנהדרין כפי נגמיר הדין (דף חז) איתמר האורג בגד למת אבבי אמר אסור ורבא אמר מותר אבבי אמר אסור הזמנה מילתא היא: